

T. KELCHTHERMANS

GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU,
NATUURBEHOUD EN LANDINRICHTING

Vraag nr. 32
van 21 november 1990
van de heer M. DIDDEN

Externe onderzoeks- en studieopdrachten — Overzicht

Door de Regering wordt zeer vaak een beroep gedaan op externe juridische adviesbureaus, advocaten, technische diensten, studiebureaus, softwarehuizen enzovoort. Zo zou het wetgevende werk vaak voorbereid zijn door externe kantoren.

Mag ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen bekomen ?

1. Welke bedragen werden of worden aan externe diensten betaald (vastgelegd of geordonnanceerd) met het hogervermelde doel ?
2. Welke zijn de instellingen waarop een beroep werd gedaan ? Mag ik in dit verband de namen, de adressen en de juridische persoon kennen ?
3. Om welke reden werden de in 2. vermelde instellingen geconsulteerd ?
4. Wat is het resultaat van de consultatie geweest : opstellen, voorbereiden of andere activiteiten met betrekking tot ontwerp van Executievebesluiten, voorontwerpen van decreet, voorontwerpen van ministeriële of andere besluiten ?
5. Waarom werd deze opdracht wel toegekend aan een extern bureau en niet aan de administratieve diensten ?
6. Werd er met het oog op de toewijzing van deze opdrachten rekening gehouden met de regels van het concurrentievermogen ? Op welke wijze werd onder meer de wetgeving op de openbaarheid van aanbestedingen gerespecteerd ?
7. Op welke wijze werd de administratie en de Inspectie van Financiën betrokken bij de toewijzing van deze opdracht ?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag verwijs ik het geachte lid naar het gecoördineerd antwoord van de heer Gaston Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting.

Vraag nr. 48
van 7 december 1990
van de heer H. VAN DIENDEREN

Giftigheid slib — Probleem bewijslast

Slib wordt op de boorden van de waterlopen gespreid. In geval van bewezen giftigheid moet het worden afge-

voerd naar een klasse 1-stort. In 99,5 ten honderd van de gevallen gebeurt bij zware vermoedens inzake giftigheid die afvoering niet wegens het probleem van de bewijslast. De oevereigenaars zijn niet in staat die te leveren en de overheid zelf doet niets.

Kan de geachte Minister de volgende vragen beantwoorden ?

1. Kan de bewijslast inzake giftigheid (of zuiverheid) worden geleverd door de verantwoordelijke overheid ?
2. Kan er geen richtlijn worden gegeven aan provincies en gemeenten om die onderzoeken te laten gebeuren, vooral indien er duidelijk redenen zijn om de kwaliteit van het slib in vraag te stellen ?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid voor de algemene aspecten van de problematiek der ruimingsprodukten der onbevaarbare waterlopen te verwijzen naar mijn antwoord op de vraag nummer 8 van 29 oktober 1990 van de heer Jos Bosmans (Vragen en Antwoorden, Vlaamse Raad, 1990-1991, Nr. 4 van 10 december 1990, bladzijde 141).

Uit dit antwoord blijkt dat het nog voorbarig is te spreken over de bepaling van de vervuilingsgraad van de onderwaterbodems, aangezien deze grotendeels wordt bepaald door de biologische beschikbaarheid der pollutanten, waarvan het fundamenteel onderzoek nog grotendeels dient te gebeuren.

Toch is het zo dat de dienst Landbouwstructuren van de Algemene Technische Diensten bij vermoeden van sterke vervuiling van de ruimingsprodukten voor sommige onbevaarbare waterlopen van de eerste categorie, nu reeds de nodige chemische analyses laat verrichten. Na toetsing van de resultaten van deze analyses aan een voorlopig zuiver chemische normering van de verontreinigingsgraad worden de ruimingsprodukten zo nodig naar afzonderlijke stortplaatsen gevoerd, en dit naar analogie met wat gebeurt met de baggerspecie uit de bevaarbare waterlopen, overeenkomstig artikel 1, §§ 2 en 3 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem.

Het is dus ook nog niet mogelijk precieze richtlijnen te geven aan de provincies en de gemeenten, respectievelijk voor de ruimingsprodukten van de onbevaarbare waterlopen van de tweede en de derde categorie, vooreer de vervuilinggraad ervan kan worden genormeerd. Het is nu echter reeds zo dat in verschillende provincies wel degelijk chemische analyses naar de samenstelling van de ruimingsprodukten worden gedaan, doch dat ook die analyses wegens het ontbreken van een normering tot geen duidelijke uitspraak over de vervuilinggraad konden leiden. Bovendien is het zo dat de ruimingsprodukten zodra ze schadelijk zijn, overeenkomstig artikel 4 van het decreet van 21 april 1983 houdende de ruiming van onbevaarbare waterlopen naargelang het geval, op kosten van het Gewest, de provincie of de gemeente, onverwijld worden verwijderd. Deze kosten kunnen aanzienlijk zijn, doch het Gewest, de provincie of de gemeenten zijn omzeggens

nooit producent van de eigenlijke vervuiling. Artikel 8 van de wet 28 december 1967 betreffende onbevaarbare waterlopen laat echter niet toe de verzwaaring van de onderhoudskosten, omwille van de bevuilding van de onderwaterbodem ten laste te leggen van de bevuilder van een waterloop. De voornoemde wet zal dus ook in die zin dienen te worden aangepast. Ik bereid ter zake een voorstel voor in uitvoering van het afvalstoffenplan 1991-1995.

Vraag nr. 85
van 18 januari 1991
van de heer E. GRYP

Subsidie aankoop groengebieden — Noodzaak uitbetaling

Volgens een vroegere gangbare regeling konden gemeenten een subsidie bekomen bij aankoop van groengebieden.

Op basis van deze reglementering werd op 17 december 1980 aan de stad Gent een subsidie toegekend van 15.588.000 frank als tussenkomst in de aankoop van 170 hectare natuurgebied gelegen in het natuurreservaat De Bourgoyen.

Dit bedrag werd vastgelegd in 1989, maar werd nog steeds niet uitbetaald.

Trouwens er zijn nog een belangrijk aantal gemeenten die in hetzelfde geval verkeren en die dus ook reeds verscheidene jaren wachten op de beloofde subsidie.

Voor het ecologisch zeer waardevolle gebied van de Bourgoyen bestaat een onteigeningsplan met een totale oppervlakte van ongeveer 200 hectare.

Momenteel is reeds 110 hectare eigendom van de stad.

Dit betekent dat er nog een belangrijk deel moet worden aangekocht of onteigend.

Dit vereist echter een zware financiële inspanning van de stad Gent, waarvan bekend is dat de financiële toestand weinig rooskleurig is.

Het uitbetalen van de principieel toegezegde subsidie zou een belangrijke aanzet kunnen zijn om de verdere aankopen door het Gentse stadsbestuur in dit gebied terug te activeren.

De aankoop van het ganse gebied past trouwens volkomen in de doelstelling, zoals geformuleerd in het Natuurontwikkelingsplan van de geachte Gemeenschapsminister.

Ik zou graag van de geachte Gemeenschapsminister vernemen :

1. of deze subsidie zal worden uitbetaald aan de stad Gent en zo ja, wanneer dit zal gebeuren ;
2. welke andere gemeenten in hetzelfde geval verkeren en wat de omvang is van de beloofde subsidies.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende zaken mee te delen.

1. Zoals wordt gesteld in zijn vraag werd een bedrag van 15.588.000 frank vastgelegd in 1989 als subsidie aan de stad Gent als tussenkomst in de aankoop van het natuurreservaat De Bourgoyen.

Op dit ogenblik wordt een besluit van de Vlaamse Executieve opgesteld die het mogelijk moet maken over te gaan tot de uitbetaling van de subsidie.

2. Volgende gemeenten verkeren in hetzelfde geval als de stad Gent.

Per gemeente wordt medegedeeld : de naam van het domein, het jaar van de vastlegging en het bedrag van vastlegging.

Gemeente/ Provincie	Domein	Jaar van vastlegging	Bedrag van vastlegging (in Belgische franken)
Antwerpen	Fortengordel	1983	90.000.000
Keerbergen	Pommelsvenne	1984	4.252.000
Aalst	Osbroek	1984	6.780.000
Halle	Colruyt	1984	6.103.000
Zolder	Molenveld	1984	15.842.000
Kontich		1985	2.940.000
Bertem		1985	1.723.000
Bonheiden	Brouwersdreef	1985	3.000.000
Gent	Voordries	1985	8.900.000
Aartselaar	Solhof	1985	9.330.000
Oudenburg	Abtsgebouw	1986	2.789.000
Merelbeke	Liedemeersen	1986	3.061.000
Boutersem	Kwabeek	1986	1.351.000
Zandhoven	Lembeek	1986	2.324.000
Meerhout		1986	615.000
Puurs		1987	6.569.000
Nijlen		1987	623.000
Gent	Bourgoyen	1989	15.588.000
Herentals		1989	4.050.000
Kalmthout		1989	3.808.000
		1990	272.000
Limburg	Ten Hagedoorn- heide	1989	11.208.000
Wevelgem	Bergelenput	1990	1.173.000
Destelbergen	Van Acker	1990	1.877.000
Sint-Martens- Latem	Palepelstraat	1990	3.177.000
Hasselt	Prinsenhof	1990	4.891.000

P. DEWAELE

GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 53 (zitting 1989-1990)
van 5 maart 1990
van de heer J. VALKENIERS

Franse taallessen in het kleuteronderwijs — Wettigheid en opportuniteit

Iedere Vlaamse Gemeenschapsminister zal het met mij eens zijn dat het geven van Frans in de kleuterklassen te Overpelt en te Sint-Martens-Latem een achterpoortje betekent om opnieuw tot Franse scholen te komen in Vlaanderen. Volgens mij is dit dossier zo belangrijk dat alle Vlaamse Ministers ter zake verantwoordelijkheid dragen.

De Gemeenschapsminister van Onderwijs en de Voorzitter van de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-